

Til lovforslag nr. L 260. Betænkning afgivet af Kulturudvalget den 9. juni 1993

Betænkning

over

Forslag til lov om ophævelse af lov om filmcensur

[af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.]

Udvalget har behandlet lovforslaget i nogle møder og har herunder stillet et spørgsmål til kulturministeren, som denne har besvaret skriftligt. Spørgsmålet og kulturministerens svar herpå er optrykt som bilag til betænkningen.

Herefter indstiller et *flertal* (udvalget med undtagelse af Fremskridtspartiets medlem) lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et flertal inden for flertallet (Socialdemokratiets, Centrum-Demokraternes, Det Radikale Venstres og Kristeligt Folkepartis medlemmer af udvalget) afviser lovforslaget, idet flertallet henviser til kulturministerens tale ved 1. behandlingen, hvor ministeren tilkendegav, at ministeren arbejder med ideen om en slags deklARATION på videoområdet, der bl.a. kan bistå forældrene med oplysninger.

Et mindretal inden for flertallet (Venstres og Det Konservative Folkepartis medlemmer af udvalget) finder principielt censur betænkkelig.

Mindretallet finder imidlertid, at der kan være grund til at tage visse hensyn til børn og unge, hvad angår film og video med grov vold, porno etc.

Mindretallet vil med opmærksomhed følge ministerens initiativer, som de er omtalt i det optrykte bilag.

Et *mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse uændret*. Mindretallet bemærker i øvrigt, at

Fremskridtspartiet undrer sig over, at lovforslaget om ophævelse af Statens Filmcensur ikke har kunnet finde støtte fra repræsentanter fra den tidligere borgerlige regering, idet det var denne regerings egen kulturminister som for halvandet år siden bebudede, at hun snart ville fremsætte et forslag om ophævelse af Statens Filmcensur.

Endvidere undrer Fremskridtspartiet sig over og beklager, at Centrum-Demokraternes repræsentant i udvalget ikke har kunnet støtte det fremsatte forslag, idet hun i Berlingske Tidende så sent som den 26. maj 1993 netop har anført, at hun ikke finder en statslig censur nødvendig på dette område.

Fremskridtspartiet beklager endvidere, at Venstres ordfører principielt er enig i ophævelse af Statens Filmcensur, men alligevel ikke har kunnet støtte lovforslaget.

Per Pallesens film »Hjælp, min datter skal giftes« er et godt eksempel på, hvorfor lovgivning på dette område er komplet overflødig og skadelig. Filmen blev til alles forundring forbudt for børn under 12 år på grund af nogle fuldstændig uskadelige scener. Forbudet blev dog senere ophævet.

Ligesom statsmagten ikke skal give støtte til én bestemt kunstart, skal statsmagten efter Fremskridtspartiets mening heller ikke kunne udelukke én bestemt filmkunst fra at blive set.

Censur i praksis er umulig at gennemføre. Det er ofte forekommende, at børn under 16 år alligevel ser film, der er forbudt for børn under 16 år enten i biografen, i tv eller på video.